

Kerst voor de ziel

De geboorte van Christus is een onuitsprekelijk wonder. De Almachtige werd zwakheid, de Zoon van God werd mens, het Woord is vlees geworden. De Zon des heils is verzezen in de velden van Efratha. Het is het hoogtepunt van de geschiedenis. Datgene waarvan de profeten hebben gesproken en de eeuwen naar hebben uitgezien, is nu vervuld. Christus is geboren uit de maagd Maria. 'En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, wond Hem in doeken en legde Hem neder in de kribbe' (Lukas 2:7a).

Zal dat een wonder voor ons worden, dan is er echter nog iets anders nodig. Waarom? 'Al was Christus duizend maal in Bethlehem geboren en niet in mijn hart, dan was ik nog verloren'. Voor velen zijn deze dichtregels van Luther vreemde taal.

Men ergert zich eraan. 'Het heilsfeit als zodanig is toch genoeg? Je moet het eenvoudig geloven, dan is alles in orde'. Voor anderen is juist dát de strijd: Hoe krijg ik er deel aan? Hoe wordt het Kerstfeest voor mijn ziel? Op die laatste vraag willen we proberen een antwoord te geven in dit artikel.

Levendgemaakt

De vraag naar de openbaring Van Christus leeft niet in een mensenhart dat onvernieuwd en ongebroken is. Van nature liggen we allen dood in zonden en misdaden en zijn we vijanden van God. We mogen misschien ernstig en godsdienstig zijn, maar zonder wederbarende genade zijn we blind voor onze diepe ellende en voor de zaligheid in Christus. Kerst is hooguit een feest met een vleugje romantiek dat onze gevoelens in beweging brengt.

Als de Heere gaat werken, wordt het anders. Dan wordt een zondaar van nieuws geboren en de liefde Gods wordt uitgestort in het hart. Wat een wonder! Een geestelijk kind is geboren. Zo'n mens is niet alleen levend gemaakt, hij wordt ook *missend* gemaakt. Een innige droefheid naar God wordt geboren, een droefheid over de zonde. Een onuitsprekelijk

heimwee vervult de ziel. Hij staat voor een kloof die hijzelf geslagen heeft en hij gaat treurend over de aarde.

Hoop op Gods belofte

Weet zo'n mens al van Christus en de zaligheid in Hem? Kan hij zingen van verlossing? Nee, dat alles is hem nog verborgen. Maar de Heere gaat zijn oog openen voor de beloften van Zijn goedertierenheid. Dat geeft hem een weinig hoop in al zijn strijd. Vanuit het Woord hoort hij van een mogelijk-

De Heilige Geest geeft aan verlegen zondaren en zondaresen een oog des geloofs, zodat ze buiten zichzelf mogen zien op die gezegende Christus.

heid van zaligworden. God heeft immers hulp besteld bij een Held Die verlossen kan? Wie Hij is weet hij niet, maar hij wordt uitgedreven naar Gods Woord. Bij ogenblikken mag hij als een arme, schuldverslagen zondaar hopen op Gods belofte.

Het is net als in de heilsgeschiedenis. Op de val volgde de openbaring van het genadeverbond (Genesis 3:15). Op het vonnis des doods volgde de belofte van de Messias. Op Adam volgde Abraham (Genesis 12). Zo gaat het ook in de waarachtige bekering. De heilsgeschiedenis wordt als het ware afgedrukt in de heilsorde. Een verloren Adamskind hoort van de beloofde Zaligmaker en er komt geloof in mee. Hij verwondert zich zeer en verheugt zich in Gods heil. Hij roept het in verwondering uit: Nu kan ik nog zaligworden door een Ander! Maar wie is toch die Ander?

Neergeslagen door Mozes

Op Adam volgde Abraham, en op Abraham volgde... Christus? Nee, op Abraham volgde Mozes! Waarom ging -en gaat- de Heere nu die weg met Zijn volk? Luister naar het antwoord van de apostel Paulus in Galaten 3: 'Waartoe is dan de wet? Zij is om der

overtredingen wil daarbij gesteld' (vs. 19a). De zonde moest dus aan het licht komen als uitermate zondig. Alle pogingen tot zelfverlossing moesten worden afgesneden. Er moest plaatskomen voor de Persoon van Christus en Zijn borgwerk.

Als de Heere dat gaat uitwerken in het leven van Zijn Kerk, wordt zaligworden hun een groot raadsel. In plaats van heiliger worden ze steeds onheiliger. Ze komen in het werkhuis terecht, maar ze worden steeds armer en ellendiger. Het is 'minder zonden doen, maar groter zondaar worden'. En zelfs dat eerste durven ze niet te zeggen! Bij het licht van Gods wet zien ze zonde waar ze die vroeger niet zagen: zonden van bedrijf en nalatigheid, zonden in hun gedachten, woorden en werken, maar ook zonde en onreinheid in hun hart.

Een schuldbetalende Borg wordt hun noodzakelijk. Waarom? Omdat ze het niet meer kunnen doen met hun tranen en gebeden. 'Brandoff'ren noch offers voor de schuld voldeden aan Uw eis noch eer'. Er moet betaald worden en ze hebben niets om te betalen. De wet brengt hen onder de vloek en Mozes wil niet helpen.

Gevallen in het Paradijs

Wat een pijnlijke les is het om dit te leren. Het is vernederend voor de ziel en kruisigend voor het vrome vlees. Gods kinderen komen erachter: 'Ik doe niet alleen zonde, ik ben zonde'. Bij ontdekkend licht worden ze geleid in de schuilhoeken van hun hart en moeten ze inleven dat 'in mij, dat is in mijn vlees geen goed woont' (Romeinen 7:18a).

De Heilige Geest leidt hen echter niet alleen naar binnen; Hij leidt hen ook terug. Terug naar de zonden van hun jeugd (Psalm 25:7), terug naar de verdorven wortel van hun bestaan (Psalm 51:7), ja terug naar een verloren Paradijs (Romeinen 5:12). Kennen we daar iets van in ons leven? Het is een oud gezegde, maar het is nog altijd waar: 'Adam niet geleerd, is Christus niet begeerd'. Zou dát de reden zijn dat er zo weinig doorbrekend werk is in onze dagen? Blijft Christus dáárom zo verborgen? Is er daarom zo weinig Kerstbeleving en Kerstvreugde?

In de weg van nader onderwijs gaat alles ons ontvallen. De Heere eist Zijn beeld terug, maar we hebben het verloren in Adam en kunnen het nooit meer teruggeven. O, we staan schuldig voor God krachtens erf- en dadelijke zonden, en de Heere zou geen

Geboren in een stal

*Immanuël, o Godes Zoon!
Gij hebt verlaten Uwe troon,
En zijt geboren in een stal,
Regeerder van het gans heelal,
Die 't hoogste was, het laagste stijgt,
Opdat Gods volk de vrede krijgt.*

ds. L.G.C. Ledeboer

onrecht doen als Hij ons voor eeuwig zou verstoten.

Een weg van Boven

Hoe groot is het dan als het Kerst mag worden! Als Christus Zichzelf openbaart in het uur der minne! Nee, dat doet Hij niet in een droom of visioen, maar door het evangelie. De Heilige Geest geeft aan verlegen zondaren en zondaresen een oog des geloofs, zodat ze buiten zichzelf mogen zien op die gezegende Christus. Hij brengt de van verre staanden naderbij, zodat ze mogen blikken in de kribbe van Bethlehem.

Wat zien ze dan? Een Zaligmaker Die Zich liet vernederen om hunnentwil! De Middelaar tussen een heilig God en een onheilige zondaar! Immanuel, God en mens in één Persoon, Die hemel en aarde verenigt! Dat zien ze. Al hun wegen waren doodgelopen, maar nu is er een weg bij God vandaan, een weg van boven naar beneden. Nu kan een monster van ongerechtigheid nog zalig worden door die beminlijke Jezus. Kortom, het is Kerstfeest voor de ziel.

Wat betekent dat? De vrucht van Christus' geboorte wordt ontvangen. Onze Heidelbergse Catechismus zegt het zo treffend en ontroerend: 'Dat Hij onze Middelaar is, en met Zijn onschuld en volkomen heiligheid mijn zonde, waarin ik ontvangen en geboren ben, voor Gods aangezicht bedekt' (antw. 36). Hoe gepast is deze Jezus! Hoe dierbaar en algenoegzaam! Hij is de grote Wetsvuller en het vlekkeloze Godslam. In Hem schittert Gods beeld weer uit en komt God weer aan Zijn eer. Kerstfeest is Christus-feest!

Vol is vol

Ligt er nog méér in Christus? Zijn er nog groter schatten in Hem verborgen? Jazeker, de Zaligmaker moest de

weg gaan van de kribbe tot het kruis. Hij moest een heilig leven leiden in de plaats van de Zijnen en Zijn bloed vergieten op de vloekheuvel Golgotha. Daar verstonden Jozef en Maria nog zo weinig van. In de stal van Bethlehem waren hun ogen wel zalig van het zien, maar wat wist Maria nog van het kruislijden en van het zwaard dat door haar ziel zou gaan? Wat wisten de discipelen, aan wie Christus door de Vader was geopenbaard, nog van de verdere gangen van Zijn vernedering en sterven? Wat hebben ze ertegen gevochten toen Christus ervan sprak!

Toch, als het in beginsel Kerstfeest voor de ziel mag worden, is het vol vanbinnen. Het is zo groot wat ze in Christus mogen zien en ze zijn het zo onwaardig. Het is alsof ze nu alles bezitten. Dat zal wel anders worden, maar op dat moment is het tóch waar. Waarlijk Kerst beleven maakt vol en zalig in God. Er kan niets meer bij, want vol is vol. Ze zinken weg in het wonder van aanbidding: 'Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke Gave' (2 Korinthe 9:15). Mag u daarmee instemmen?

De Ladder Jakobs

In de plaats Safed, ergens in Galilea, staat een Bijbels Museum. Aan de muur hangen veel platen en schilderijen, maar in een van de kamers is ook een beeldhouwwerk te bezichtigen. Het is een kunststuk dat kennelijk "Jakob te Bethel" moet voorstel-

len. Op zichzelf niet ongewoon, maar er is iets heel merkwaardigs met dat beeld van de slapende Jakob aan de hand. Wie wat dichterbij komt, ziet dat zijn benen en armen los zitten van zijn lichaam. Het is net alsof ze er afgevallen zijn. Ja, zelfs zijn hoofd is niet langer met zijn lichaam verbonden. Hij kan niet dus meer lopen, niet meer grijpen en zelfs niet meer denken. Op zijn vlucht naar Paddan-Aram is hij in de dood terechtgekomen. Maar o wonder, naast die slapende, die gestaltelijk dode Jakob staat een ladder. Bovenaan die ladder is het licht; daar is de Heere. En langs die ladder dalen engelen tot een verloren Jakob neer. Uit het Nieuwe Testament weten we het: die Ladder Jakobs is een beeld van de openbaring van de Middelaar (Johannes 1:52). Met andere woorden, het wordt Kerst voor Jakob, Kerstfeest voor zijn ziel.

Zijn er nog zulke Jakobs onder de lezers, door onweder voortgedreven en ongetroost? Zijn er misschien mensen die geen benen hebben om tot Christus te vluchten, geen armen om het Kerstkind aan te nemen, zelfs geen hoofd meer om te denken of te bidden? Houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven! De Heere is machtig uw hoofd op te heffen uit de gebreken. En waar dat gebeurt, wordt het Kerst voor de ziel. Van harte een gezegend Kerstfeest toegewens!

Lethbridge,

ds. C. Sonneveld

God en mens, een heilgeheim

Men zegt dat de bekende professor Severijn soms tijdens een tentamen in het vak dogmatiek aan een student de volgende vraag stelde: 'De Heere Jezus liep eens met Zijn discipelen door het land. Hoeveel menselijke personen liepen daar toen?' Het antwoord moest twaalf zijn.

Wee de student die meende *dertien* te moeten zeggen! Wie hiertegen in zou willen brengen dat de Heere Jezus toch ook écht mens is geweest (ja, nóg is!), moet beseffen dat Hij wel een menselijke natuur heeft aangenomen, maar geen menselijke persoon.

Als Persoon was en is Hij de tweede Persoon in het Goddelijk Wezen, de Zoon van God.

Veel mensen - en heus niet alleen buiten de kerk - hebben de neiging dit soort kwesties met enige ergernis te bezien. Spitsvondigheden, zo meent men. Dogmatische haarkloverijen, die niets te maken hebben met een 'warm' geestelijk leven. Dat staat echter nog maar te bezien. Het zou wel eens zo kunnen zijn dat wij veel meer door de tijdgeest zijn geïnfecteerd dan wij zelf wel vermoeden. En die tijdgeest is zonder enige twijfel adogmatisch. Men heeft een afkeer van

Meditatie : De geboorte van Christus is een onuitsprekelijk wonder. De Almachtige werd zwakheid, de Zoon van God werd mens, het Woord is vlees geworden. De Zon des heils is verrezen in de velden van Eftatha. Het is het hoogtepunt van de geschiedenis. Datgene waarvan de profeten hebben gesproken en de eeuwen naar hebben uitgezien, is nu vervuld. Christus is geboren uit de maagd Maria. 'En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, wond Hem in doeken en legde Hem neder in de kribbe' (Lukas 2:7a). Zal dal een wonder voor ons worden, dan is er echter nog iets anders nodig. Waarom? "Al was Christus duizend maal in Bethlehem geboren en niet in mijn hart, dan was ik nog verloren." Voor velen zijn deze dichtregels van Luther vreemde taal. Men ergert zich eraan. 'Het heilsfeit als zodanig is toch genoeg? Je moet het eenvoudig geloven, dan is alles in orde'. Voor anderen is juist dát de strijd: Hoe krijg ik er deel aan? Hoe wordt het Kerstfeest voor mijn ziel? Op die laatste vraag willen we proberen een antwoord te geven in dit artikel.

Commentaar – DJK : Met het citaat van Maarten Luther kunnen we van harte instemmen. "Al was Christus duizend maal in Bethlehem geboren en niet in mijn hart, dan was ik nog verloren." Maar let nu eens op hoedanig ds. Sonnenvelt de geboorte van Christus op een on-Bijbelse wijze geestelijk gaat proberen te verklaren. Waarom maak ik me hier telkens zo druk om? Ten eerste, omdat de Waarheid geweld wordt aangedaan, God wordt in Zijn eer en deugden gekrenkt. Ten tweede, moest u eens weten hoevelen zich met deze verdichte fabelen op de been proberen te houden. Niet alleen binnen de Gereformeerde Gemeenten, maar ook ver daarbuiten. Gans behoudend kerkelijk Nederland is inmiddels met deze kracht der dwaling vergeven en vergiftigd geworden. Het gaat dus me niet alleen om die ca. 100.000 leden binnen de GG, maar ook het volk in de OGG, GG in Ned, CGK, PKN en HHK, waarin min of meer deze leerdwalingen verkondigt worden. Waar er geen zielen meer tot waarachtige bekering komen, dat zijn zielen die met bewustheid mogen weten dat hun zonden hen om Jezus wille zijn vergeven in de weg van Gods heilige recht, daar dwaalt de kerk, en/of is de kerk dodelijk ziek van dwalingen. Waar men steeds meer afwijkt van de zuivere leer en religie, daar werkt de Heilige Geest in steeds mindere maten. Dat is immers door de eeuwen heen gebleken, en ook nu weer een waarheid. Wij behoeven ons niet druk te maken om hen die onder dat zegel van Gods eeuwige verkiezing liggen. Daar zorgt God Zelf wel voor. We kunnen de zaken immers ook omdraaien, door ons af te vragen, hoevelen door deze leugens voor eeuwig verloren zijn gegaan. Wij hebben slechts met Gods geopenbaarde wil te maken, en goed op te merken hoe en op welke wijze God Zijn Geest aan het gepredikte Woord wil paren. Wanneer we dan letten op de tijd der apostelen, en ook de tijd der Reformatie, waarin er velen tot bekering kwamen en de onwederstandelijke werking van Gods Heilige Geest tot het zaligmakende geloof in de Heere Jezus Christus werden gebracht. Dat was een tijd waarin men de heersende leerdwalingen van Rome openlijk begon af te zweren en zelfs te vervloeken. Kennelijk zijn we ver van de leer van deze Reformatie afgeweken, want je hoort schier bijna niet meer dat er zielen tot waarachtige bekering worden gebracht, gelet op de grote aantallen in de tijd der apostelen en die van de Reformatie. Hier kan niemand omheen, en dit is voor ons allen een teken aan de wand. Maar wie gaat hier nu geestelijk gebukt onder? Wie draagt hier nu de smart van op zijn rug? Waar zijn de mannen die volk en vaderland nog dagelijks bij den Heere op mogen dragen, roepende: "Heere, keer nog genadiglijk tot ons weder." Op dit punt kan de wereld lang zo erg niet zondigen als dat de kerk gezondigd heeft. Daarom zal straks het oordeel beginnen bij het huis Gods. De wereld weet meestentijds niet beter, en leeft veelal naar het goeddunken van eigen hart. Maar de kerk heeft nog de geschriften der reformatoren en oudvaders, waarin ze kunnen vernemen hoe rijk God Zijn heerlijk Licht ten tijde van de Reformatie heeft willen laten schijnen. Dat zal van hun handen eens zekerlijk geëist worden. En wie zal zich dan kunnen bergen tegen de toorn van God, over dat wij allen Zijn geschonken licht des Woords veracht, verkwanseld en weggehoond hebben....?? Omdat

velen door onkunde, de dwalingen alleen herkennen, wanneer ze met man en paard genoemd worden, hebben we weer een artikel willen nemen uit een kerkblad van een van deze voornoemde kerkverbanden.

Vervolg - meditatie : *Levend gemaakt*

De vraag naar de openbaring Van Christus leeft niet in een mensenhart dat on-vernieuwd en ongebroken is. Van nature liggen we allen dood in zonden en misdaden en zijn we vijanden van God. We mogen misschien ernstig en godsdienstig zijn, *maar zonder wederbarende genade zijn we blind voor onze diepe ellende* en voor de zaligheid in Christus. Kerst is hooguit een feest met een vleugje romantiek dat onze gevoelens in beweging brengt. Als de Heere gaat werken, wordt het anders. Dan wordt een zondaar van nieuws geboren en de liefde Gods wordt uitgestort in het hart. Wat een wonder! Een geestelijk kind is geboren. Zo'n mens is niet alleen levend gemaakt, hij wordt ook missend gemaakt. Een innige droefheid naar God wordt geboren, een droefheid over de zonde. Een onuitsprekelijk heimwee vervult de ziel. Hij staat voor een kloof die hijzelf geslagen heeft en hij gaat treurend over de aarde. Weet zo'n mens al van Christus en de zaligheid in Hem? Kan hij zingen van verlossing? Nee, dat alles is hem nog verborgen.

DJK : Ds. Sonnenvelt (en zijn GG-consorten) **scheiden** in hun zgn. 'veronderstelde wedergeboorteleer', het geestelijke leven van de geloofsvereniging met Christus door inlijving, want hij schrijft hier duidelijk dat de levend gemaakte zondaar Christus (nog) niet kent, maar juist mist, en leert daarmee het geestelijke leven, waaraan altijd de vergeving der zonden is verbonden, vanuit de overtuigingen en ontdekking der wet. Kuiper leerde een onbewuste veronderstelde wedergeboorte, en ds. Kersten een bewuste veronderstelde wedergeboorte. Maar het is beiden verondersteld, want het zal, volgens deze uitleg van leer, wel moeten blijken dat de uitkomst Christus Jezus is. En bij hoevelen in hun Gemeenten was dit (helaas) niet het geval. Maar dat zeggen ze er niet bij. Vele zielen die wel enige overtuigingen kenden, en zelfs over hun zonden geweend hebben, en daarmee volgens deze leer zichzelf een veronderstelde wedergeboorte hebben ingebeeld, maar toch voor eeuwig verloren zijn gegaan. Om de reden dat hun zaak nooit in Christus Jezus is opgelost geworden, in de weg van Gods heilige recht. Hoevelen hebben door de jaren heen wellicht heimelijk gedacht: 'door deze overtuigingen ben ik levend gemaakt, en kan ik dus nooit meer verloren gaan.' Ja maar, zeggen hun leraren dan vervolgens, het moet wel in Christus Jezus komen hoor!!! Maar zeg mij dan eens, welk een waarde heeft dan zo'n veronderstelde wedergeboorte als je daar (nog) niet mee kan sterven? Wat stelt dan die zgn. levendmaking voor, wanneer zo'n overtuigde ziel zonder Christus kennis nog voor eeuwig verloren kan gaan? Verklaar mij dat nu eens vanuit het Woord...??? Ja maar, zegt men dan, een echte en een ware overtuigde zondaar kan van zichzelf geen rust hebben, eer zijn zaak is opgelost in Christus Jezus. Verklaar mij dan eens wat een echte en een ware overtuigde zondaar is....?! Waarop ze dan menigmaal met de zgn. kenmerken aankomen zetten, echter alles nog buiten de kennis van Christus Jezus en Dien gekruist. Ziet u lezer, ze komen er niet uit met hun zgn. (bewuste) veronderstelde wedergeboorteleer. Het verklaart ook heel veel waarom er in de afgescheiden kerken bijna nooit uit de Romeinen- en Galatenbrief van Paulus wordt gepreekt. Ze zouden zichzelf vastpreken. Terwijl Paulus in zijn **rechtvaardigingsleer** juist leert dat, niet de wet, en dus ook niet de overtuigingen der wet, maar Christus Jezus de verdienende/verwervende Oorzaak van het geestelijke Leven is, Gal. 4:4-7. En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende, Kol. 2:13. Het gaat mij om deze opmerkingen van ds. Sonnenvelt: "*Dan wordt een zondaar van nieuws geboren en de liefde Gods wordt uitgestort in het hart. Wat een wonder! Een geestelijk kind is geboren. Zo'n mens is niet alleen levend gemaakt, hij wordt ook missend gemaakt.*" Ds. Sonnenvelt zegt hier eigenlijk, drie dingen in twee zinnen. Wanneer Gods genade zijn ziel wederbaart, krijgt die zondaar (door geestelijke ontdekking) kennis aan :

1. Gods liefde
2. Levendmaking
3. Wedergeboorte

Abraham Hellenbroek leerde ons in zijn kostelijke leerboekje, dat ook in de Ger. Gem. veelal op de catechisaties wordt gebruikt, dat de drie eigenschappen van het zaligmakende geloof : kennis, vertrouwen en toestemmen, zijn. Vanuit dit kader zegt de apostel zegt: “ik weet Wien ik geloofd heb”, maar Ds. Sonnenvelt leert ons hier dat iemand geestelijk leven aan zijn ziel kan hebben, zonder dat hij enige zaligmakende kennis heeft van de Heere Jezus. Daarnaast leert ons de apostel Johannes in 1 Joh. 5:12 het volgende : Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet. **Maar ds. Sonnenvelt leert ons het volgende: ‘Die den Zoon (nog) niet kent, die heeft het leven alreeds, zij het dan onbewust.’** Voelt u de diabolusverdraaiing hierin? De apostelen, de reformatoren en de zuivere vaders, zoals, Van der Groe, Boston, Owen, Rutherford, Huntington, Shephard, Hooker, Kohlbrugge, hebben dit NOOIT geleerd en nog minder verdedigd. Ik wil best aannemen dat ds. Sonnenvelt dit niet expres also on-Bijbels leert, om zielen met bewustheid te misleiden voor de eeuwigheid, want welke dominee zou zijn volk ter helle willen leiden, maar dat ook deze dominee met een zekere blindheid is geslagen, aangaande de zuivere leerstukken. En toch misleidt deze dominee met zulk een leer zeer velen voor de eeuwigheid, of hij er voor wil buigen of niet. Dat doet van de ernst deze zaak immers NIETS af. Nooit zal hij zich voor God kunnen verontschuldigen dat hij het niet geweten heeft. Gods Woord is toch duidelijk genoeg. U begrijpt toch wel, dat we met dikke mist nooit in een auto moeten stappen, om op reis te gaan. Deze dominee meent dus van wel. Maar ik vrees voor diegenen die door deze leer, in vele verraderlijke kuilen en zeer diepe geestelijke ravijnen voor eeuwig te pletter zullen vallen. Wij hebben het dus niet gemunt op zijn persoon, maar temeer op de duivelse leer die hij week-in-week-uit placht te leren en tracht te verdedigen. Hij mocht zich eens op laten scherpen in de zuivere leer die naar de Godzaligheid is. Wat zegt de Bijbel eigenlijk nog meer over wedergeboorte en geestelijke levendmaking? Het beste is om altijd maar zo dicht mogelijk bij Gods Woord te blijven. We gaan Efeze 2 vers 1-6 met de daarbij behorende kanttekeningen, even samen lezen: “En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden; In welke gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid; Onder dewelke ook wij allen eertijds verkeerd hebben in de begeerlijkheden onzes vleses, doende den wil des vleses en der gedachten; en wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen; Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden) En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus;

Met de volgende kanttekeningen daarbij :

dood waart

Dat is, niet alleen den tijdelijken en eeuwigen dood onderworpen; maar ook zonder enig leven en beweging in geestelijke zaken, gelijk dit woord dood zijn ook elders wordt genomen; Rom. 6:13; Ef. 5:14; Kol. 2:13; 1 Tim. 5:6.

van de macht

Dat is, des Satans, gelijk terstond verklaard wordt, die zo genaamd wordt omdat hij een geestelijk wezen heeft, en nog grote macht in het bewegen der lucht heeft behouden, gelijk uit de historie van Job blijkt, en die uit de lucht den gelovigen nog gedurigen strijd aandoet; Ef. 6:12; 1 Petr. 5:8.

die nu werkt in

Dat is, door zijne werkingen en ingevingen leidt waar hij wil. Het woordje nu, doet hij daarbij, omdat de Satan deze zijne werking en heerschappij, die hij over hen allen tevoren gebruikt had, nu in de gelovigen

had verloren, hoewel hij hen nog bestreed, maar zijne macht alleen in de ongelovigen had behouden; 2 Kor. 4:3-4; 2 Thess. 2:9-10.

levend gemaakt

Dat is, uit den dood der zonde verlost, door onze rechtvaardigmaking en wedergeboorte, gelijk terstond hierna verklaard wordt.

met Christus

Want als Christus, die om onzer zonden wil gestorven was, is opgewekt zo heeft Hij metterdaad betoond dat Hij de schuld onzer zonde en het lichaam onzer zonden had teniet gedaan: hetwelk Hij eerst voor ons, en daarna ook in ons heeft volbracht uit kracht Zijns doods en Zijner opstanding, Rom. 4:25, en Rom. 6:6-8, als Hij ons het geloof heeft geschonken, door het geloof heeft gerechtvaardigd, en door Zijn Geest heeft vernieuwd en geheiligd. Zie 1 Kor. 1:30.

in Christus Jezus

Namelijk als ons Hoofd, in welken wij deze weldaden alrede bezitten, en wij ook in hope bezitten, Rom. 8:24, en dezelve zekerlijk zullen deelachtig worden te zijner tijd. Zie Rom. 8:11; 1 Kor. 15:20; Filipp. 3:21; Kol. 3:1-3, *Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God.*

DJK : Boven deze alinea had ds. Sonnenvelt dus 'levend gemaakt' geschreven. Hierin spreekt hij over de wederbarende genade die een ziel levend maakt. Op zich best waar, maar nu komt het...!! Er wordt hier over levendmaking gesproken, wanneer een ziel ontdekt is aan zijn schuld voor God. Ik lees hier nergens van verloren gaan voor God, ik lees nergens van geestelijk sterven alwaar de kanttekening 'met Christus' wel naar verwijst omschreven in Rom. 6:6-8, waarin staat : "**Dit wetende**, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven." *Dit wetende*, schrijft dus de apostel. Die levendgemaakte zondaar weet er dus vanaf. De ontdekking die hier door ds. Sonnenvelt omschreven wordt, is dus slechts vanuit een houdbare nood. Wie ontdekt en overtuigt eigenlijk een zondaar? Dat doet de Heilige Geest, zult u misschien zeggen. Ja natuurlijk, maar door welk heilig instrument wordt een zondaar ontdekt aan zijn schuld voor God...?? Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde, schrijft de apostel in Rom. 3 vers 20. Door de wet is dus de kennis der zonden, en uit de wet vloeien dus ook de overtuigingen en geestelijke ontdekking der zonden. Wat wil dat zeggen? Namelijk, dat de wet bloot legt voor God, wat de mens bedekt wenste te houden. Hoe kwam het dat Adam aan zijn naaktheid werd ontdekt? Omdat hij gegeten had van de boom der kennis, des goeds en des kwaads. Zijn ogen werden geopend voor het kwaad wat hij bedreven had. Deze boom was een beeld van Gods heilige wet. God had immers een proefgebod ingesteld, zeggende dat de mens die van die boom zou eten, de dood zou sterven. Gods heilige wet verkondigt ons dus NIET dat we zullen leven, wanneer wij er achter zijn gekomen, dat we Zijn heilige geboden overtreden hebben. Nee, Gods wet preekt ons het loon op de zonden, door ons te zeggen dat de ziel die zondigt zal de dood sterven, Ezech. 18:20. Adam kwam door deze overtreding er achter dat het gebod, dat hem ten leven was gesteld, hetzelfde hem ten dood is bevonden, Rom. 7:10. Paulus schrijft ook in Rom. 8:3 dat de wet, hier bedoeld hij dus weer de werken der wet die ons ten leve waren, krachteloos geworden zijn door ons zondige vlees. Telkens herhaalt hij deze zaken, tot lering en onderwijs. Wat weten wij nog meer van Gods heilige wet? De apostel schrijft in Galaten 3 vers 12, dat de wet niet uit het geloof is, en in Gal. 3 vers 21, dat de wet niet machtig is tot levendmaking. Als dan de wet niet machtig is tot levendmaking, dan kunnen ook de overtuigingen en de ontdekking der wet, een ziel ook niet geestelijk levend maken. Want, deze vloeien immers voort uit de geestelijke bediening der wet. Werken der wet of ontdekking der wet,

het is beiden vanuit de wet, die een ziel NOOIT levend kunnen maken. Dat zou een vreselijke vermenging zijn van wet en evangelie. Gods Woord leert ons dat de wet dood en tuchtigt, en dat het evangelie levend maakt en vertroost. Hoe anders leert ds. Sonnenvelt deze zaken, hoe on-Schriftuurlijk. Als een ziel overtuigt is van schuld en zonden, is hij levend gemaakt. Die ziel kent Christus nog niet, maar toch is die in Christus. Begrijpt u het nog, lezer? Gods verkoren volk wordt in het Woord heel vaak vergeleken bij een vrouw, denk hierbij aan het Hooglied. Over het aardse huwelijk schrijft de apostel in 1 Korinthe 7 vers 39, het volgende: *Een vrouw is door de wet verbonden, zo langen tijd haar man leeft; maar indien haar man ontslapen is, zo is zij vrij, om te trouwen, dien zij wil, alleenlijk in den Heere.*

In het zevende hoofdstuk van zijn zendbrief aan de Romeinen, neemt Paulus dit aardse beeld als om zijn rechtvaardigingsleer met deze beeldspraak te verduidelijken. “Weet gij niet, broeders! want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan, dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft? Want een vrouw, die onder den man staat, is aan den levenden man verbonden door de wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans. Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt, Rom. 7:1-3.”

Het beeld van de man, is in deze beeldspraak de heerschappij der wet, c.q. het diensthuis der zonden. Paulus zegt in Rom. 6 vers 14, dat een ziel onder de wet of onder de genade is. Hoe kan een zondaar dan van de heerschappij van ‘zijn eerste man’ verlost worden? Door de vloekdood met Christus geestelijk te sterven in de weg van Gods heilige recht, leert ons de apostel in Rom. 7:4-6. Lees hier: “Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden. Want toen wij in het vlees waren, wrochten de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, in onze leden, om den dood vruchten te dragen. Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn, onder welken wij gehouden waren; alzo dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter.” Ach lezer, wat moesten wij de Galaten- en de Romeinenbrief van de apostel Paulus toch uit ons hoofd kennen. Dagelijks daarin lezen, en herlezen, en bidden om licht van Boven. Ds. Sonnenvelt leert ons dus duidelijk dat een zondaar al levend gemaakt is, alvorens hij geestelijk de kruis- en vloekdood met Christus heeft leren sterven. Dat betekent dan ook dat die zondaar met twee mannen tegelijk verenigd kan zijn. Getrouwd met de wet, maar ook met Christus, door levendmaking.

Vervolg - meditatie : *Hoop op Gods belofte*

Maar de Heere gaat zijn oog openen voor de beloften van Zijn goedertierenheid. Dat geeft hem een weinig hoop in al zijn strijd. Vanuit het Woord hoort hij van een mogelijkheid van zalig worden. God heeft immers hulp besteld bij een Held Die verlossen kan? Wie Hij is weet hij niet, maar hij wordt uitgedreven naar Gods Woord. Bij ogenblikken mag hij als een arme, schuldverslagen zondaar hopen op Gods belofte. Het is net als in de heilsgeschiedenis. Op de val volgde de openbaring van het genadeverbond (Genesis 3:15). Op het vonnis des doods volgde de belofte van de Messias. Op Adam volgde Abraham (Genesis 12). Zo gaat het ook in de waarachtige bekering. De heilsgeschiedenis wordt als het ware afgedrukt in de heilsorde. Een verloren Adamskind hoort van de beloofde Zaligmaker en er komt geloof in mee. Hij verwondert zich zeer en verheugt zich in Gods heil. Hij roept het in verwondering uit: Nu kan ik nog zalig worden door een Ander! Maar wie is toch die Ander?

DJK : Of veracht gij den rijkdom Zijner goedertierenheid, en verdraagzaamheid, en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goedertierenheid Gods u tot bekering leidt? schrijft de apostel in Rom. 2 vers 4.

Wanneer een zondaar, door de weg van geestelijke ontdekking en ontgronding, tot bekering wordt geleid, daar is die zondaar dus nog NIET bekeerd, en dus nog NIET in het geloof, en dus nog onverenigd met Zijn Zaligmaker. Waarom dan niet? Omdat hij nog onder de vloek der wet verkeerd. Deze macht der wet is hij nog niet afgestorven, Gal. 2:19-20, anders zou die zondaar Christus wel kennen en gezien

hebben door het geloof. Waar Christus gekend door Goddelijke openbaring, daar verliest een zondaar ook zijn pak van schuld en zonden. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft, Gal. 2:20. Paulus schrijft hier dus dat een zondaar alleen door het geloof met Christus geestelijk kan leven. Maar voor die levendmaking heeft een geestelijk sterven aan de wet door de wet, plaats gevonden, want hij schrijft dat hij met Christus (geestelijk) gekruisigd is geworden. Is het dan niet waar dat een vluchter op weg naar de Vrijstad weleens een heerlijk zicht mag hebben op die Vrijstad? Ja natuurlijk wel, maar u moet en mag nooit vergeten dat die vluchter daar zich nog buiten de Vrijstad bevind. Hij is dus nog buiten het geloof, nog buiten de verzoening in Christus, nog buiten de vrede met God die alle verstand te boven gaat. **Waarom dan?** Omdat hij nog niet van de bloedwreker is verlost. Die zondaar heeft de vloek der wet geestelijk nog op zijn hielen, dewelke een volkomen betaling van hem afeist. Die bloedwreker heerst dus nog over hem, want hij jaagt hem voort. Die vluchter heeft dus nog geen rust, en nog geen vrede voor zijn arme ziel gevonden, vanwege de drijver die hem voortjaagt. Onder de heerschappij der wet is dus geen vrede, geen blijdschap, en geen rust te vinden. Nee, de wet brengt ons alleen de dood, vloek, onvrede, onrust, toorn en gramschap, benauwdheid, duisternis, en drijft ons uit tot Christus. “Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods(=Christus door het Evangelie)? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn.” Paulus zegt hier, als de wet machtig was om levend te maken, dan zou de vergeving der zonden uit de wet zijn. Begrijpt u nu waarom het zo erg is dat ds. Sonnenvelt geestelijk leven in een van schuldovertuigde zondaar leert, zonder dat hij Christus geestelijk mag kennen. De wet, en de overtuigingen der wet, leren en prediken ons geen Jezus. Nee integendeel, de wet preekt ons de dood, de vloek en de verdoemenis. Lees hier: “Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen, **En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar**; want de rechtvaardige zal uit het geloof (in Jezus Christus) leven. Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven. **Christus heeft Zijn verkoren volk verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons**; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt, Gal. 3:10-13. Leest u het nu zelf ook, lezer? *Want de rechtvaardige zal uit het geloof (in Jezus Christus) leven*, schrijft Paulus.

Vervolg - meditatie : *Neergeslagen door Mozes*

Op Adam volgde Abraham, en op Abraham volgde... Christus? Nee, op Abraham volgde Mozes! **Waarom ging -en gaat- de Heere nu die weg met Zijn volk?** Luister naar het antwoord van de apostel Paulus in Galaten 3: 'Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld' (vs. 19a). De zonde moest dus aan het licht komen als uitermate zondig. Alle pogingen tot zelfverlossing moesten worden afgesneden. Er moest plaats komen voor de Persoon van Christus en Zijn borgwerk. Als de Heere dat gaat uitwerken in het leven van Zijn Kerk, wordt zalig worden hun een groot raadsel. In plaats van heiliger worden ze steeds onheiliger. Ze komen in het werkhuis terecht, maar ze worden steeds armer en ellendiger. Het is 'minder zonden doen, maar groter zondaar worden'. En zelfs dat eerste durven ze niet te zeggen Bij het licht van Gods wet zien ze zonde waar ze die vroeger niet zagen: zonden van bedrijf en nalatigheid, zonden in hun gedachten, woorden en werken, maar ook zonde en onreinheid in hun hart. Een schuldbetalende Borg wordt hun noodzakelijk. **Waarom?** Omdat ze het niet meer kunnen doen met hun tranen en gebeden. 'Brandofferen noch offers voor de schuld voldeden aan Uw eis noch eer'. Er moet betaald worden en ze hebben niets om te betalen. De wet brengt hen onder de vloek en Mozes wil niet helpen.

DJK : Met deze opmerking plaatst ds. Sonnenvelt de wet achter het geestelijke leven. Gods Woord leert ons: “Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde.” Maar ds. Sonnenvelt leert ons: ‘een ziel die levend gemaakt is, moet sterven om gerechtvaardigd te worden van de zonden.’ Leven – sterven – leven. Vroeger zeiden de oudjes weleens, dat de eerste weg een weg van omkomen is, en de tweede weg is een weg van opwas in Christus. Bij ds. Sonnenvelt heeft een ziel het geestelijke leven, en daarmee zijn veronderstelde behoudenis alreeds, alvorens die ziel geestelijk is omgekomen. Kan dan God Zijn toorn en gramschap over de zonden en Zijn barmhartigheid in Christus, met elkaar vermengen....?? Kan dan een zondaar met de wet en met Christus tegelijk getrouwd zijn? Kan dat? Begrijpt u dat Gods deugden middels deze leer op een ontzaggelijke wijze onteert en ontheiligt worden. God eist zijn Recht, dat is een volkomen betaling. Hoe kan een zondaar er nu achter komen dat er nog betaald moet worden, wanneer hij alreeds het leven en daarmee de behoudenis heeft gevonden. Het geestelijke leven staat immers voor het behoud, en de dood staat voor de geestelijke verlorenheid. Lees hier wat Paulus schrijft in Rom. 7 vers 8-9, “Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht; want zonder de wet is de zonde dood. En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven.” Paulus kon zeggen dat hij geestelijk gestorven was aan hetgeen God middels Zijn wet van hem eiste, Gal. 2:19. Maar hier staat toch zeer duidelijk dat de wet de zonden levend maakt in het hart van een zondaar, en NIET de zondaar zelf. Gij dwaze ds. Sonnenvelt, hetgeen gij zaait, wordt niet levend, tenzij dat het gestorven is, 1 Kor. 15:36 Komt een verkoren zondaar dan niet op dat plekje voor God terecht waarin hij gevoelt dat er betaald moet worden? Jawel lezer, maar dat is geen levend gemaakte zondaar, maar een zondaar die nog onder de vloek der wet verkeerd, nog vastgeketend zit in het diensthuis der zonden, waaruit hij verlost zoekt te worden. Dat die verlossing alleen maar door de weg van de kruisdood met Christus sterven gaat, daar heeft hij geheel geen zicht op, tot het moment dat God de gerechtigheid in zijn zwarte zondige ziel gaat opeisen. God rechtvaardigt geen wedergeboren zondaar, maar een goddeloze dode zondaar. Want, doden zullen horen de stem van de levende God, en die ze gehoord hebben, die zullen leven, Joh. 5:25. Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid, Rom. 4:5. Dit is de inwendige roeping tot de geloofsgemeenschap met Christus. Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage, Joh. 6:44.

Vervolg - meditatie : *Gevalen in het Paradijs*

Wat een pijnlijke les is het om dit te leren. Het is vernederend voor de ziel en kruisigend voor het vrome vlees. Gods kinderen komen erachter: 'Ik doe niet alleen zonde, Ik ben zonde'. Bij ontdekkend licht worden ze geleid in de schuilhoeken van hun hart en moeten ze inleven dat 'in mij, dat is in mijn vlees geen goed woont' (Romeinen 7:18a). De Heilige Geest leidt hen echter niet alleen naar binnen; Hij leidt hen ook terug. Terug naar de zonden van hun jeugd (Psalm 25:7), terug naar de verdorven wortel van hun bestaan (Psalm 51:7), ja terug naar een verloren Paradijs (Romeinen 5:12). Kennen we daar iets van in ons leven? Het is een oud gezegde, maar het is nog altijd waar: Adam niet geleerd, is Christus niet begeerd!. Zou dát de reden zijn dat er zo weinig doorbrekend werk is in onze dagen? Blijft Christus dáárom zo verborgen? Is er daarom zo weinig Kerstbeleving en Kerstvreugde? In de weg van nader onderwijs gaat alles ons ontvallen. De Heere eist Zijn beeld terug, maar we hebben het verloren in Adam en kunnen het nooit meer teruggeven. O, we staan schuldig voor God krachtens erf- en dadelijke zonden, en de Heere zou geen onrecht doen als Hij ons voor eeuwig zou verstoten.

DJK : En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. **Want deze mijn zoon was dood,**

en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn, Lukas 15:21-24.

Vervolg - meditatie : *Een weg van Boven*

Hoe groot is het dan als het Kerst mag worden! Als Christus Zichzelf openbaart in het uur der minne! Nee, dat doet Hij niet in een droom of visioen, maar door het evangelie. De Heilige Geest geeft aan verlegen zondaren en zondaressen een oog des geloofs, zodat ze buiten zichzelf mogen zien op die gezegende Christus. Hij brengt de van-verre-staanden naderbij, zodat ze mogen blikken in de kribbe van Bethlehem. Wat zien ze dan? Een Zaligmaker Die Zich liet vernederen om hunnentwil! De Middelaar tussen een heilig God en een onheilige zondaar! Immanuel, God en mens in één Persoon, Die hemel en aarde verenigt! Daí zien ze. Al hun wegen waren doodgelopen, maar nu is er een weg bij God vandaan, een weg van boven naar beneden. Nu kan een monster van ongerechtigheid nog zalig worden door die beminnelijke Jezus. Kortom, het is Kerstfeest voor de ziel. Wat betekent dat? De vrucht van Christus' geboorte wordt ontvangen. Onze Heidelberger Catechismus zegt het zo treffend en ontroerend: 'Dat Hij onze Middelaar is, en met Zijn onschuld en volkomen heiligheid mijn zonde, waarin ik ontvangen en geboren ben, voor Gods aangezicht bedekt' (antw. 36). Hoe gepast is deze Jezus! Hoe dierbaar en algenoegzaam! Hij is de grote Wetsvervuller en het vlekkeloze Godslam. In Hem schittert Gods beeld weer uit en komt God weer aan Zijn eer. Kerstfeest is Christus-feest!

DJK : De apostelen spraken in hun heilsleer nooit van/over de geboren Christus, maar wel van een gekruisigde en opgestane Christus. Daartoe roemden zij in Zijn kruis. Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking, Rom. 4:25. Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods, 1 Kor. 1:18. Indien nu Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u, dat er geen opstanding der doden is?, 1 Kor. 15:12. Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld, Gal. 6:14. En dat Hij, door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, [zeg ik], alle dingen verzoenen zou tot Zichzelven, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn, Kol. 1 vers 20. Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, 1 Petrus 1 vers 3. Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechter [hand] des troons van God, Hebr. 12:2.

Heeft dan de geboorte van Christus geen waarde voor ons? Natuurlijk wel, maar hoe het hier heilsfeitelijk vanuit een zekere standen en trappenleer wordt voor geschilderd, is werkelijk niet gering. Luister eens wat Paulus hierover schrijft in zijn Galatenbrief. "Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; Opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader! Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zo zijt gij ook een erfgenaam van God door Christus, Gal. 4:4-7." Ik zeg u, en verzeker u, op grond van Gods Woord dat, wanneer een verkoren zondaar met Christus de kruis en vloekdood geestelijk is gestorven, en hij met Hem geestelijk mag opstaan door het geloof in Hem tot een vernieuwd leven uit Hem door inlijving, hij aldaar door geestelijke barensweeën het Kindeke Jezus in zijn gerechtvaardigde ziel heeft gebaard, Joh. 16:21. Daarom doe ik het ook maar niet. Waarom niet? Om de reden dat, op de manier hoe ds. Sonnenvelt het leert, hier een on-Bijbelse trappenleer wordt verkondigt. Het moet eerst

Advent worden in de ziel, dan Kerst, vervolgens moet Golgotha beleefd worden, en dan Pasen, en Pinksteren, en daarna Hemelvaart. De apostelen leerden dit niet, en dus ik ook niet. Hebben deze zaken dan voor Gods volk geen waarde? Jawel, want de engel zei immers tot de herders : “Vreest niet, want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; **Namelijk dat u heden geboren is** de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids, Lukas 2:10-11.” Maar, als ik u nu zeg, dat God in Christus deze zelfde woorden kan gebruiken tot rechtvaardigmaking, c.q. tot een zielsverlossing, om een ziel geestelijk te doen laten opstaan uit zijn graf van zonden, door de onwederstandelijke werking des Heiligen Geestes, dan zeggen velen me al gauw weer toe dat, een geboren Christus nog geen gekruiste Christus is. Het moet dan immers nog Golgotha worden, etc. Mensen, wat een leer toch...?? Vlucht toch weg van deze leer, waaronder u zelden of nooit de ware Troost ontvangen zal. Het is een dienstbare leer, die niet veel verschilt van de leer der vervloekte Judaïsten, die velen van de Galatiërs in geestelijke dienstbaarheid zochten te houden. Kijk lezer, dat houdt Gods verlore volk niet uit de hemel vandaan, maar wel de troost des hemels uit hun vreesachtige harten vandaan.

Vervolg - meditatie : *Vol is vol*

Ligt er nog méér in Christus? Zijn er nog groter schatten in Hem verborgen? Jazeker, de Zaligmaker moest de weg gaan van de kribbe tot het kruis. Hij moest een heilig leven leiden in de plaats van de Zijnen en Zijn bloed vergieten op de vloekheuvel Golgotha. Daar verstonden Jozef en Maria nog zo weinig van. In de stal van Bethlehem waren hun ogen wel zalig van het zien, maar wat wist Maria nog van het kruislijden en van het zwaard dat door haar ziel zou gaan? Wat wisten de discipelen, aan wie Christus door de Vader was geopenbaard, nog van de verdere gangen van Zijn vernedering en sterven? Wat hebben ze ertegen gevochten toen Christus ervan sprak! Toch, als het in beginsel Kerstfeest voor de ziel, mag worden, is het vol vanbinnen. Het is zo groot wat ze in Christus mogen zien en ze zijn het zo onwaardig. Het is alsof ze nu alles bezitten. Dat zal wel anders worden, maar op dat moment is het tóch waar. Waarlijk Kerst beleven maakt vol en zalig in God. Er kan niets meer bij, want vol is vol. Ze zinken weg in het wonder van aanbedding: 'Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke Gave' (2 Korinthe 9:15). Mag u daarmee instemmen?

DJK : Zacharias beleefde geestelijk alrede het Kerstfeest door het zaligmakende geloof, alvorens Jezus Christus in Bethlehem geboren was geworden. Die het verstaat, die verstaat het, 1 Kor. 2:14. Lees hier: “En Zacharias, zijn vader, werd vervuld met den Heiligen Geest, en profeteerde, zeggende: Geloofd zij de Heere, de God Israels, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht Zijn volke; En heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht, in het huis van David, Zijn knecht; Gelijk Hij gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn; Namelijk een verlossing van onze vijanden, en van de hand al dergenen, die ons haten; Opdat Hij barmhartigheid deed aan onze vaders, en gedachtig ware aan Zijn heilig verbond; En aan den eed, dien Hij Abraham, onzen vader, gezworen heeft, om ons te geven, Dat wij, verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreze. In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen onzes levens, Lukas 1:67-75.”

Wat betreft het geloof van Maria en Jozef, en dat van de discipelen van de Heere Jezus, lees onder : <http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/06/standenleer-dwalingen-weerlegd.pdf>

Vervolg - meditatie : *De Ladder Jakobs*

In de plaats Safed, ergens in Galilea, staat een Bijbels Museum. Aan de muur hangen veel platen en schilderijen, maar in een van de kamers is ook een beeldhouwwerk te bezichtigen. Het is een kunststuk dat kennelijk "Jakob te Bethel" moet voorstellen. Op zichzelf niet ongewoon, maar er is iets heel merkwaardigs met dat beeld van de slapende Jakob aan de hand. Wie wat dichterbij komt, ziet dat zijn benen en armen los zitten van zijn lichaam. Het is net alsof ze er afgevallen zijn. Ja, zelfs zijn hoofd is

niet langer met zijn lichaam verbonden. Hij kan niet dus meer lopen, niet meer grijpen en zelfs niet meer denken. Op zijn vlucht naar Paddan-Aram is hij in de dood terecht gekomen. Maar o wonder, naast die slapende, die gestaltelijk dode Jakob staat een ladder. Bovenaan die ladder is het licht; daar is de Heere. En langs die ladder dalen engelen tot een verloren Jakob neer. Uit het Nieuwe Testament weten we het: die Ladder Jakobs is een beeld van de openbaring van de Middelaar (Johannes 1:52). Met andere woorden, het wordt Kerst voor Jakob, Kerstfeest voor zijn ziel. Zijn er nog zulke Jakobs onder de lezers, door onweder voortgedreven en ongetroost? Zijn er misschien mensen die geen benen hebben om tot Christus te vluchten, geen armen om het Kerstkind aan te nemen, zelfs geen hoofd meer om te denken of te bidden? Houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven! De Heere is machtig uw hoofd op te heffen uit de gebreken. En waar dat gebeurt, wordt het Kerst voor de ziel. Van harte een gezegend Kerstfeest toegewenst! Lethbridge - ds. C. Sonneveld.

DJK : Ziet u, lezer? Dit is nu de verderfelijke (heils)trappenleer van ds. G.H. Kersten. Ik noemde u dit al eerder. Misschien mag ik ook iets zeggen over het leven van Jacob, met name wat hij te zien kreeg bij Bethel, en wat hij kreeg te doorleven kreeg bij Pniël. Hierin dienen we het leven van Jacob niet te gaan vermengen, met de geestelijke lessen die er in zijn leven verborgen liggen. Pas dus op voor het VERGEESTELIJKEN...!! Want, vanwege de vele heersende leerdwalingen, zijn we hier sneller toe geneigd dan u zich maar ooit voor kunt stellen. We moeten nog zovele krommigheden en dwaasheden leren vergeten, opdat we de Schriften recht en zuiver zouden gaan leren lezen en verstaan. In het leven van Izak, moesten zijn twee zonen, Jacob (de vrije) en Ezau (de dienstbare), door het wonder van vrije genade om niet, geboren worden, want Rebekka was al oud, toen Izak in haar tegenwoordigheid bad, omwille van de vervulling van de belofte die aan zijn vader Abraham gedaan was door God. Want de Messias zou uit Izak geboren worden, daarom hield hij gedurig aan in zijn gebeden. En dan lezen we verder in Gen. 25 vers 22-23 : *“En de kinderen stietsen zich samen in haar lichaam. Toen zeide zij: Is het zo? waarom ben ik dus? en zij ging om den HEERE te vragen .En de HEERE zeide tot haar: Twee volken zijn in uw buik, en twee natien zullen zich uit uw ingewand van een scheiden; en het ene volk zal sterker zijn dan het andere volk; en de meerdere zal den mindere dienen.”*

Naar mijn bescheiden mening was Jacob, net als Johannes de doper (Luk. 1:41), al gerechtvaardigd, geheiligd en gezaligd in de schoot van zijn moeder Rebekka. Want de HEERE zeide tot haar, dat er twee volken /natiën in haar buik waren. Hier moest zijn moeder Rebekka de gezette vijandschap van God inleven, tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad. Maar toch zou de meerdere (het slangenzaad) de mindere (het Vrouwenzaad) gaan dienen...!! De vrije zou dus gaan heersen over de dienstbare, dat wil zeggen dat de vrijheid van het Evangelie vele malen meer is dan te verkeren onder de dienstbaarheid van het juk der Wet, geliefde lezer. Later heeft Jesaja hier nog over geprofeteerd, in Jes. 54 vers 1 zeggende : *“Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE.”*

Dat wil zeggen, dat de kinderen die in de vrijheid van het Evangelie mogen staan, altijd minder in getal zijn, maar wel vele malen meer in waarde zijn, meer in Christus zijn, dan degenen die nog immer met de Wet in Adam getrouwd zijn, dewelke hun eerste man is, lees de kanttekeningen. Met deze getrouwden (der wet) doelde Jesaja op de Joden die destijds en heden ten dage de zaligheid en de genade bij God nog immer uit de werken der Wet zoeken te vinden. Maar eigenlijk verschillen wij dus eigenlijk niets van de Joden, want voor en na de zondeval was ieder mens in Adam met deze Wet getrouwd, voor de val pleitte deze Wet hem vrij voor God, vanwege dat de mens deze wet feilloos kon houden en betrachten, maar na de val ging deze zelfde wet die mens waarmee hij vanuit dat werkverbond getrouwd is geworden, vervloeken en verdoemen, vanwege dat die mens een overtreder der wet was geworden, Gal. 3:10.

Ezau was dus het beeld van de dienstbare (drijver), en Jacob was het beeld van de vrije, het beeld van het vrije evangelie, waardoor en waaruit de Belofte vervuld en geboren zou gaan worden. Maar ook deze (vrije) en alrede gerechtvaardigde Jacob, gaat net als zijn opa (Abraham) de belofte in Juda verkrijgen middels een weg van werken en dienstbaarheid. Jacob de pantoffelheld, zoals sommigen hem weleens spottend noemden, was vaak in de nabijheid van zijn godvrezende moeder, en zag (geestelijk) dat aan die zegen van dat eerstgeboorterecht werkelijk alles gelegen was. Hij moest en zou die zegen verkrijgen. Hij kon echter, net als zijn opa, niet wachten op Gods' tijd en op Gods' wonderlijke wijze, en ging te samen met zijn godvrezende moeder, aan het werk om die zegen te verkrijgen. Echter in een weg van eigen dienstbare werken van bedrog. Leest u het, lezer. Jacob was zelf zeer dienstbaar aan het werk gegaan. U kent wellicht de geschiedenis, Ezau verkoopt zijn eerstgeboorterecht aan zijn broeder Jacob voor een schotel Linzenmoes. Wat Ezau verachte, achtte Jacob het allerhoogst. Dit nu is het verderf van Ezau geworden (Gen. 25:32), en het heil van Jacob, (Gen. 25:33). Echter de weg van het verkrijgen van deze zegen / belofte van Jacob, was echter Gods weg niet. Want, Jacob moest (nog) leren dat deze zegen niet te koop was, noch door eigen werken verkregen zou worden, maar uit vrije genade om niet door God Zelf geschonken zou worden. Jacob, had zich dus, met en middels het verkrijgen van de zegen van zijn eerstgeboorterecht, in dienstbaarheid gebracht, want hij kon niet meer in vrijheid gaan en staan waar hij wilde, en kreeg een bloedwreker op zijn hielen. Welke de dienstbare Ezau, zijn broeder was. Geliefde lezer, lees daartoe Numeri 35 eens...!! Hij moest hij dus door eigen schuld, gaan vluchten en zich een vrouw nemen van de broeder van Rebekka, Gen. 28:2. Onderweg tijdens deze vlucht naar zijn oom Laban, maakt Jacob een wonderlijke zaak mee. Nu gaan we even Gen. 28 vers 10-15 lezen : *“Jakob dan toog uit van Ber-seba, en ging naar Haran. En hij geraakte op een plaats, waar hij vernachtte; want de zon was ondergegaan; en hij nam van de stenen dier plaats, en maakte zijn hoofdpeluw, en legde zich te slapen te dierzelfer plaats. En hij droomde; en ziet, een ladder was gesteld op de aarde, welker opperste aan de hemel raakte; en ziet, de engelen Gods klommen daarbij op en neder. En ziet, de HEERE stond op dezelve en zeide: **Ik ben de HEERE, de God van uw vader Abraham, en de God van Izak; dit land, waarop gij ligt te slapen, zal Ik aan u geven, en aan uw zaad. En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.** En zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal, waarheen gij trekken zult, en Ik zal u wederbrengen in dit land; want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben, hetgeen Ik tot u gesproken heb.*

Geliefde lezer, dit nu was de inhoud van de belofte, die den Heere aan zijn vader Izak aan zijn en grootvader Abraham alrede meerdere malen beloofd en bevestigd had. Het grote volk dat uit hun zaad, welke het Vrouwenzaad (Christus) was, geboren zou worden, zou (in Christus) rijkelijk gezegend worden. ‘Waarom dan’, zult u zeggen...?? Om de reden dat Christus uit Jacob geboren is geworden, maar ook om de reden dat Jacob (geestelijk) alrede in de schoot van zijn moeder, uit Christus geboren is geworden. Want, de zaligheid is uit de Joden, Joh. 4:22. En deze zaligheid is Christus Jezus en Dien gekruisigd, geliefde lezer. Dit is nu ook meteen de uiterlijke zegen die door de tijden heen, het volk der Joden verkregen. Hier betreft het de aardse zegen jegens het volk der Joden uit wie Christus in de volheid des tijds geboren is geworden, maar ook de geestelijke zegen jegens de geestelijke Joden, in en uit wie Christus geestelijk geboren is geworden, lees daartoe Rom. 8 en Joh. 16, welke handelen over de Geest van Christus. Jacob, komt in dienstbaarheid bij zijn oom Laban, en krijgt een koekje van eigen deeg. Zijn oom Laban bedriegt hem op dezelfde listige wijze, als Jacob zijn blinde vader destijds bedroog. Voor Rachel, die hij naar zijn vlees begeerde, moest hij wel 20 jaar dienstbaar werken, maar Lea uit wie de belofte vervuld is geworden, krijgt hij om niet erbij. Hieruit kunnen we geestelijk ook opmaken dat ook Rachel een beeld was van de dienstbaarheid der Wet, en Lea het geestelijke beeld was van de vrije uit het Evangelie. Voor Rachel moest hij wel 20 lange jaren hard werken, en Lea kreeg hij om niet.

Misschien mogen we nu de geestelijke toepassing maken vanuit het leven van Jacob, met name van wat hij te Bethel te zien kreeg, enzovoorts. **Let op, we gaan zijn leven dus NIET vergeestelijken...!!!** Ik schreef u al eerder, dat u Numeri 35 er eens op na moest lezen. In dit hoofdstuk vindt u namelijk dezelfde geestelijke trekken, die er ook in het leven van Jacob verborgen liggen. Het geestelijke beeld van de vluchtende Jacob, is namelijk het beeld van de vluchter op weg naar de Vrijstad, Christus Jezus. Op deze weg van werken en reformeren in dienstbaarheid, heeft die vluchter een bloedwreker (der wet) op zijn hielen, welke betaling eist, en hem vervloekt, verdoemt, en zijn dood zoekt.

Onderweg op deze vluchtweg ontvangt de ziel een ondersteunende heenwijzende belofte, in Wie het nog kan en mogelijk is. Namelijk, door wie hij nog zalig kan worden. Hier heeft de ziel de belofte echter nog niet, vanwege dat hij nog immer getrouwd is met zijn eerste man, de wet in Adam. Nog immer ligt hier de ziel in de klauwen des satans, zijn vader van nature, die hem in de macht houdt van zonden en ongerechtigheden. Het gebod der wet is in die ziel echter ingekomen, wat de zonden in die ziel levend maakt. Hier wordt innerlijk beleefd: gezondigd tegen een alwetend en heilig God in de hemel, God brengt de eeuwigheid in de tijd, en de ziel voelt dat ze moet sterven, maar kan echter niet sterven zoals ze geboren is. Waarop de ziel gaat werken en reformeren, vanuit dat verbroken vervloekte werkverbond, maar moet het nog leren, dat de zaligheid niet in hem ligt, maar buiten hem ligt in een Ander : *“Deze is mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem...!!”* Dit nu lezer, is de geestelijke doorleving van Bethel. Hier heeft de ziel het zien leggen, in een Ander, en gaat nu wenend trachten om het net aan de andere zijde te mogen werpen, om zijn zaligheid daar te mogen vinden. Hier beleefd de ziel innerlijk: *“Geef me Jezus of ik sterf”*. Hier is de ziel echter nog niet levend gemaakt, vanwege dat hij nog onder de heerschappij van die eerste man verkeert, Rom. 7:1-3. Ook niet gerechtvaardigd, en ook (nog) niet wedergeboren. Deze macht van die eerste man, maakt niet levend, lees Gal. 3:21, maar zij drijft uit met een bloedwrekende vloekis ten dode. En wat nu die ziel bij het geestelijke Bethel van verre te zien heeft gekregen, wordt hem door Gods tijd, en op Gods wonderlijke wijze in het geestelijke Pniël, in en door een weg van nood en dood, uit vrije genade om niet geschonken, Jes. 1:27. In dat geestelijke Pniël, trekt de Vader de ziel tot gemeenschap met Christus, middels de weg van Zijn heilige recht, Joh. 6:37-44. *Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft, Rom. 10:4.*

‘Maar schrijver’, merkt iemand mij op, ‘die vluchter is toch aan Gods zijde toch wel (onbewust) gerechtvaardigd, toen hij dat geestelijke Bethel in zijn ziel ervaarde, want Jacob was immers ook al gerechtvaardigd...?’ Ik zeg u keihard : **NEEEEEEEEEEEEEENNNN....!!!**

Dit schreef ik expres, om u te prikkelen, om te kijken of u de zaken nog goed van elkaar kunt onderscheiden. Om te kijken of u nog wakker, en bij de les kan blijven. Want nu bent u, met deze vraag, weer aan het vergeestelijken gegaan. U moet en mag het leven van Jacob niet vermengen, met de geestelijke lessen die hierin verborgen liggen. Bedenk dat Jacob alrede zalig was in de schoot van zijn moeder. Echter, de belofte aangaande het Vrouwenzaad dat uit hem geboren zou worden, moest nog in vervulling gaan. In deze aardse weg waarin Jacob, deze belofte vervuld heeft verkregen, liggen geestelijke lessen verborgen. Maar hierin mag u Jacob zelf, nooit gaan vereenzelvigen met die vluchter naar die Vrijstad...!! Nee, dat zij ons daarom zeer verre. Want Jacob zelf, kende al genade en was al zalig alvorens hij op reis ging. Maar het beeld van de vluchter in dienstbaarheid (wat ik al eerder noemde) kent en leert pas genade kennen, wanneer hij na die 20 jaren in de dienstbaarheid der wet (bij Laban), Christus aan zijn ziel krijgt geschonken, en dat in een weg van worsteling met God, in de weg van sterven en het verlies van eigen leven, Rom. 6:6-8, te sterven aan de vloekis der wet, Gal. 2:19, Rom. 7:4-6, middels de weg van Gods heilige recht. *Want dat geestelijk Israel / Sion zal door recht verlost worden, en haar wederkerenden door gerechtigheid, Jesaja 1:27.*

Ten laatste, wil ik nog iets zeggen van wat Jacob te Pniël te zien, te doorleven kreeg. We spreken nu weer over Jacobs' persoonlijke zielenleven, en dus niet over het geestelijke beeld wat hierin besloten ligt. Mag ik u in dit verband eens wat voorlezen uit de profetie van Ezechiël. "Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zeide tot u in uw bloed: Leef! (Ezech. 16:6)" Wanneer u nu bij de kanttekeningen leest, bij de 2^e keer, 'leef', dan leest u dat daar een bevestiging, c.q. verzegeling wordt gegeven op de 1^e keer 'leef'. Hier krijgt de ziel dus een bevestiging/verzegeling van zijn rechtvaardigmaking in Hem, c.q. van zijn wedergeboorte uit Hem, c.q. van zijn levendmaking krachtens inlijving door het geloof in die Tweede Man. Dit nu, zijn de zaken die de apostelen telkens zo benadrukten, tot vermaning om op te wassen in het geloof in Christus. De apostel Petrus schrijft het volgende tot de broeders in de gemeenten van Klein-Azië, tot gerechtvaardigde zielen die mochten weten dat hun zonden in Christus vergeven waren: "Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; **want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.** Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onzen Heere en Zaligmaker, Jezus Christus, 2 Petrus 1:10-11" Lees daarbij dan de onderstaande kanttekeningen:

43)

roeping en verkiezing

Hoewel de roeping ten opzichte van den tijd de verkiezing volgt, die van eeuwigheid is, Ef. 1:4; daar de roeping in den tijd geschiedt, zo wordt nochtans de roeping hiervoor gesteld, omdat wij uit deze van onze verkiezing verzekerd worden; Rom. 8:30.

44)

vast te maken;

Namelijk niet ten opzichte van God, Jes. 14:27, en Jes. 46:10; Rom. 11:29; 2 Tim. 2:13; maar ten opzichte van onszelf, **om te vaster verzekerd te mogen zijn, dat wij door God tot de zaligheid zijn uitverkoren.** In sommige boeken staat er nog bij: door de goede werken; namelijk als door de vruchten, waaruit een goede boom bekend wordt; Matth. 7:17,18.

Wanneer we dan deze kostelijke zaken nu geestelijk mogen gaan toepassen op het genadeleven van Jacob, en we daarbij mogen weten. Dat Jacob alrede een gerechtvaardigde ziel had, in de schoot van zijn moeder Rebekka, dan kunnen we hier ook uit opmaken, dat de worsteling van Pniël, voor hem een verzegeling c.q. een bevestiging van zijn erfdeel in Christus was. Want dan lezen we in Genesis 32 vers 24-30, het volgende :

*"Doch Jakob bleef alleen over; en een man worstelde met hem, totdat de dageraad opging. En toen Hij zag, dat Hij hem niet overmocht, roerde Hij het gewricht zijner heup aan, zodat het gewricht van Jakobs heup verwrongen werd, als Hij met hem worstelde. En Hij zeide: Laat Mij gaan, want de dageraad is opgegaan. Maar hij zeide: Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent. En Hij zeide tot hem: Hoe is uw naam? En hij zeide: Jakob. Toen zeide Hij: Uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israel; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht. En Jakob vraagde, en zeide: Geef toch Uw naam te kennen. En Hij zeide: Waarom is het, dat gij naar Mijn naam vraagt? En Hij zegende⁴⁵⁾ hem aldaar. **En Jakob noemde den naam dier plaats Pniël: Want, zeide hij, ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest, Gen. 32:24-30.**"*

Wanneer we dan, kanttekening 45 & 47 mogen lezen, dan kunnen we hier uit op maken dat Jacob God al kende, maar dat Jacob dus bij Pniël dieper in het Wezen Gods had mogen blikken, waarmee en waardoor hij naar de genade die hij bezat, niet rijker werd, maar wel vele malen meer verwonderd werd. Lees deze kanttekeningen:

hij zegende

Dit was het, wat Jakob begeerd had, Gen. 32:26, en hem nu ten volle verzekerde dat God hem verschenen was; zie het volgende vers Gen. 32:30

God gezien

Niet in zijn Goddelijk Wezen, maar in zulk een gedaante, waardoor Hij zich klaarder aan mij geopenbaard heeft dan immer tevoren.

Nu heb ik geschreven wat ik gezegd wilde hebben, over het persoonlijke genadeleven van Jacob zelf. De geestelijke les die we echter uit de geestelijke doorleving van Pniël mogen trekken, is de rechtvaardigmaking van de ziel, in en door het werk van Jezus Christus. Hier wordt de ziel dus geestelijk geschonken, hetgeen hij van verre heeft mogen aanschouwen bij Bethel. De ziel wordt door de Vader in een geestelijk gericht getrokken, en komt in een zielsworsteling met God, moet tenslotte sterven aan de vloek van de wet ten dode, sterft de kruisdood met Christus, en staat met Hem op uit de doden, de vloek en de schuld achter zich in zijn doodsgraf latende, tot een vernieuwd leven uit Hem, krachtens inlijving door het zaligmakende geloof, waardoor hij de sappen van het nieuwe leven uit Hem gaat ontvangen, welke is de wedergeboorte c.q. de levendmaking. **Kijk lezer, hier wordt Christus Jezus geboren in het hart van een verloren zondaar. Hier wordt de verlorene zondaar de verworven Geest van Christus deelachtig door het zaligmakende geloof, Rom. 8:9, Joh. 16:13-15.** Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen. Dit noemt bijv. Thomas Boston de twaalfde bijlslag, waarbij de ziel volkomen van de eerste man (1e Adam) wordt afgesneden, en in wordt geënt in de Tweede Man. Want, Christus Jezus is niet alleen een Middelaar van verwerving, maar ook van toepassing. Lees hier de toepassing :

“Nu is de tijd gekomen wanneer de mens slingerend tussen hoop en wanhoop, zich voorneemt om TOT CHRISTUS TE GAAN ZOALS HIJ IS; en darhalve, gelijk een stervend mens zich uitstrekt juist voor zijn adem uitgaat, zo vergadert hij al de gebroken krachten van zijn ziel bijeen, beproeft om te geloven en in zekere mate grijpt hij Jezus Christus aan. En nu hangt de rank daar aan de oude stam, bij een enkele tak van een natuurlijk geloof, voortgebracht door de natuurlijke sterkte van iemands eigen geest, onder een allerdrukkendste noodzakelijkheid Ps. 78:34, 35; Als Hij ze doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg. En zij gedachten dat God hun rotssteen was en God de Allerhoogste hun Verlosser; Hosea 8 vers 2: Dan zullen zij tot Mij roepen:mij God! Wij, Israël kennen U! Maar de Heere, voorhebbende Zijn werk te voltooiën, brengt dan nog een andere slag toe, waardoor de rank geheel afvalt. De Geest van God ontdekt overtuigend aan de zondaar zijn uiterste onvermogen om enig ding te doen dat goed is; en dus sterft hij, Rom.7:9. Die stem slaat krachtig alles overstemmend en verbrijzelend door zijn ziel: Hoe kunt gij geloven? Joh.5:44. Gij kunt niet meer geloven, dan dat gij uw hand tot den hemel zoudt strekken en Christus vandaar nederbrengen! En dus ziet hij ten laatste dat hij zichzelf in eeuwigheid niet kan helpen, door werken noch door geloven; en niets meer hebbende om te blijven hangen aan de oude stam. valt hij daarom af. En terwijl hij dus in de uiterste verlegenheid is, ziende zichzelf waarschijnlijk weggevaagd te zullen worden door de vloed van Gods toorn; en nochtans onmachtig om zo veel als zijn hand uit te steken om een tak aan te grijpen van de Boom des levens, groeiende aan de zijde der rivier, **DAAR WORDT HIJ OPGENOMEN EN INGEENT IN DEN WAREN WIJNSTOK, DE HEERE JEZUS CHRISTUS, DIE HEM GEEFT DE GEEST DES GELOOFS.**” (einde citaat – Thomas Boston)

D.J. Kleen